

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **P a. s., so sídlom M, B., IČO:**, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Š, s. r. o., D, E, B., proti žalovanému: **B, a. s., so sídlom B, B., IČO:**, zastúpenému: S, s. r. o., IČO:, so sídlom D, B., **o zaplataenie 9 432 475,56 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 29Cb 68/03, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. júla 2012, č.k. 2Cob/127/2012-1346 , takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. júla 2012, č. k. 2Cob/127/2012-1346 v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec v zrušenom rozsahu **v r a c i a** Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 14. januára 2006, č. k. 29Cb 68/2003-387 vyhovел žalobe a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 284 162 758,80 Sk s úrokom z omeškania 15 % zo sumy 72 037 810,70 Sk od 30. januára 2001 do zaplataenia, zo sumy 57 171 829,10,- Sk od 25. januára 2002 do zaplataenia, zo sumy 79 441 314,90 Sk od 23. januára 2003 do zaplataenia, zo sumy 51 085 195,10 Sk od 22. januára 2004 do zaplataenia, zo sumy 583 963,60 Sk od 17. októbra 2002, zo sumy 1 401 669,- Sk od 17. októbra 2002 do zaplataenia, zo sumy 51 909 042,10 Sk od 19. novembra 2003 do zaplataenia, zo sumy 11 428 143,85 Sk od 21. novembra 2002 do zaplataenia, zo sumy

5 539 170,- Sk od 17. decembra 2002 do zaplattenia, zo sumy 10 776 630,- Sk od 22. januára 2003 do zaplattenia a nahradiť trovy konania spolu 7 092 190,- Sk.

Rozhodol tak s odôvodnením, že súd sa predovšetkým zaoberal otázkou právneho nástupníctva žalovaného k právam a povinnostiam zo ZoTE a teda pasívnou legitimáciou a otázkou platnosti ZoTE, či ide o určitý, zrozumiteľný právny úkon, neodporujúci zákonu a dobrým mravom. Ďalej sa zaoberal platnosťou výpovede žalovaného v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka. Právne nástupníctvo žalovaného k právam a záväzkom zo ZoTE v zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 92/1991 Zb. súd posúdil tak, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo k privatizovanému majetku, ktorým boli zariadenia bývalého ZEZ slúžiace na výrobu, výkup a rozvod tepla v Bratislave. Len prostredníctvom týchto teplárenských zariadení môže žalovaný odoberať teplo od žalobcu. Ďalej súd dospel k záveru, že medzi účastníkmi bola uzavretá platná kúpna zmluva podľa § 409 Obch.zák. Neprisvedčil obrane žalovaného, že v tom čase jediným zmluvným typom upravujúcim dodávku a odber tepla bola písomná zmluva o dodávke tepla podľa § 32 zák.č. 70/1998 Z.z. o energetike a ZoTE neobsahuje podstatné náležitosti tohto zmluvného typu, preto je neplatná. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalovaný odoberá teplo od žalobcu nie ako priamy odberateľ. Žalovaný odobraté teplo sám dodáva priamym odberateľom. Z toho dôvodu nie je možné posudzovať ZoTE ako zmluvu o dodávke tepla podľa § 32 zák.č. 70/1998 Z. z. Súd sa nestotožnil ani s ďalšou obranou žalovaného, že ZoTE je len rámcovou zmluvou, ktorá bez uzavretia ročných zmlúv, v ktorých by boli bližšie upravené podmienky dodávky tepla, spôsobuje stav neurčitosti a teda je neplatná. Je toho názoru, že samotné označenie zmluvy ako rámcovej, ešte nestanovuje jej rámcovosť v tom zmysle, že nie je možné na jej základe realizovať práva a povinnosti v nej obsiahnuté, ak tieto sú dostatočne určité a zrozumiteľné. Práva a povinnosti vyplývajúce zo ZoTE sú dostatočne určité a zrozumiteľné pre obe zmluvné strany. ZoTE obsahuje podstatné náležitosti vyžadované právnou úpravou kúpnej zmluvy podľa Obchodného zákonníka. Tvrdenie žalovaného, že medzi účastníkmi vznikla konkludentným spôsobom zmluva o dodávke a odbere tepla, je zavádzajúce a v konaní táto skutočnosť nebola žalovaným preukázaná. Súd naopak zistil, že neexistuje iný právny titul ako ZoTE, na základe ktorého by sa mohli dodávky tepla vykonávať. Nestotožnil sa ani s názorom žalovaného, že ZoTE je možné vypovedať podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ustálil, že účastníci uzavreli predmetnú zmluvu na dobu určitú, a preto je výpoveď žalovaného neplatná.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že čl. 5 ZoTE je neplatný pre jeho rozpor s dobrými mravmi a so zákonom, súd prvého stupňa ani tejto námietke nevyhovel. Uviedol, že sankcia typu poplatok za neodber dohodnutého množstva tepla je bežne uplatňovaný princíp v sieťových odvetviach, akými sú obchod s elektrinou, plynom a teplom. V týchto odvetviach funguje princíp dodávky a spotreby v reálnom čase, a pretože žalobca nie je v každom prípade schopný odobrať dohodnuté množstvo, resp. nie je ani povinný ho odobrať, tak sa z tejto povinnosti vykúpi zaplatením určitej sankcie, ktorá môže byť rôzne formálne označená. Súd nepovažoval dohodu o poplatku za neodber za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi poukázal pritom na skutočnosť, že obom zmluvným stranám sú poskytované rovnaké výhody a nevýhody a žiadna strana sa bezdôvodne neobohacuje na úkor inej strany. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že dohoda o poplatku nie je ani v rozpore so zákonom, strany si v ZoTE dohodli určitú sankciu za neplnenie povinností žalovaného, ktorá nebola zákonne upravená ako napr. zmluvná pokuta, nebola však ani zákonom zakázaná. Napokon konštatoval, že ZoTE je potrebné podľa obsahu považovať za kúpnu zmluvu podľa § 409 Obchodného zákonníka, ktorá je platná a účinná. Všetky jej ustanovenia najmä pokiaľ ide o čl. 4 a čl. 5, sú určité, dovolené a nie sú v rozpore s dobrými mravmi a ich realizácia so zásadami poctivého obchodného styku. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa žalobe vyhovel.

Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, vec prejednal a rozhodol rozsudkom z 03. apríla 2006, č. k. 2Cob 233/2005-507 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 3 020 362,87 Sk.

Rozhodol tak s odôvodnením, že pokiaľ ide o otázku právneho nástupníctva na strane žalovaného, v tomto smere sa odvolací súd stotožnil s právnym posúdením súdom prvého stupňa, ktorý vychádzal z privatizačného projektu č. 2263 podniku ZEZ najmä jeho bodu D 2 v spojení s výpisom z listu vlastníctva č. 977, vydaného Katastrom nehnuteľností pre katastrálne územie Nové mesto a geometrickým plánom predloženým žalobcom, ako aj zakladateľskej listiny žalovaného z 15. októbra 2001 a dodatku č. 1 k zápisnici o odovzdaní a prevzatí vecí, zahrnutých do privatizovaného majetku podniku ZEZ, spísanej 15. októbra 2001. Nestotožnil sa však s správnym posúdením ZoTE, uzavretej 10. novembra 1999 medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného, predmetom ktorej bola dodávka tepla. Uviedol, že dodávka tepla je predmetom právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 32 zákona

č. 70/1998 Z. z. o energetike. Dodávateľom tepla v zmysle § 31 písm. a/ zákona č. 70/1998 Z. z. sa rozumie držiteľ licencie na výrobu alebo rozvod tepla, ktorý dodáva teplo podľa uzavretej zmluvy o dodávke tepla priamemu odberateľovi. Priamym odberateľom tepla podľa písm. b/ uvedeného ustanovenia zákona č. 70/1998 Z. z. sa rozumie fyzická alebo právnická osoba, ktorá odoberá teplo na základe zmluvy o dodávke tepla a ktorá rozpočítava teplo konečným spotrebiteľom. V zmysle písm. c/ uvedeného ustanovenia konečným spotrebiteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorej priamy odberateľ tepla rozpočítava dodané teplo. Z vykonaného dokazovania a v zmysle úpravy obsiahnutej v zákone o energetike, odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný v danom prípade bol vo vzťahu k žalobcovi ako dodávateľ tepla v postavení priameho odberateľa tepla. Na tieto dodávky tepla sa vzťahuje ust. § 32 zákona č. 70/1998 Z. z., ktoré v odseku 2 stanovuje písomnú formu zmluvy o dodávke tepla a jej podstatné náležitosti. Predmetná zmluva neobsahuje zákonom stanovené náležitosti, a preto podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o dodávke tepla. Obsahuje náležitosti kúpnej zmluvy, čím sa obchádza účel zákona o energetike, vyplývajúci z ustanovenia §§ 1 a 2 zákona, na základe čoho odvolací súd uzavrel, že je neplatná podľa § 39 Obč. zák. aj v prípade jej posúdenia ako kúpnej zmluvy podľa § 409 a nasl. Obchod. zák. Je nesporné, že žalobca poskytol žalovanému plnenie - dodávky tepla a nakoľko medzi účastníkmi nebola uzavretá platná zmluva o dodávke tepla, vznikol žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z dokazovania vyplynulo, že žalovaný poskytol žalobcovi finančné plnenie, keď faktúry vystavené žalobcom za dodávku tepla čiastočne uhradil a vzhľadom na výšku neuhradeného zostatku oproti fakturovanej sume pri jednotlivých faktúrach, nemožno jednoznačne konštatovať, či aj na tieto sumy má žalobca nárok z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalobca nepreukázal, že výška bezdôvodného obohatenia získaného žalovaným na základe dodaného tepla by prevyšovala finančné plnenie, ktoré už bolo zo strany žalovaného žalobcovi poskytnuté. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu podal dovolanie žalobca. Žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) prejednal dovolanie a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudkom zo 17. mája 2007, č. k. 6Obdo 23/2006-582 dovolanie žalobcu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému na účet zástupcu 1 037 397,32 Sk náhrady trov dovolacieho konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na skutočnosti, ktoré uviedol, správca poverený vlastníckmi bytov výkonom správy, nie je priamym odberateľom tepla. Priamym odberateľom tepla v predmetnej veci je žalovaný, pretože tento odoberá teplo od žalobcu - dodávateľa tepla, ďalej je vlastníkom odberného tepelného zariadenia, rozpočítava teplo konečnému odberateľovi a napokon žalobca nemá uzavreté zmluvy o dodávke tepla so správcami a správcom ani teplo nedodáva.

Ďalej uviedol, že rozpočítame tepla priamym odberateľom správcovi je rozpočítaním tepla konečnému spotrebiteľovi, pretože správca zmluvou o správe prevzal na seba práva a záväzky vlastníkov bytov a nebytových priestorov v rozsahu v zmluve stanovenej, ku ktorým patrí aj uzatváranie zmlúv s priamym odberateľom tepla, za konečných spotrebiteľov. Dovolací súd názor žalobcu, týkajúci sa správcu ako priameho odberateľa považoval za právne neudržateľný, lebo nebolo preukázané, že žalobca má uzatvorenú zmluvu o dodávke tepla so správcom, správca nerobí rozpočítame konečným spotrebiteľom a správca nemá zriadenú tepelnú prípojku a odberné tepelné zariadenie. Žalovaný odoberá teplo od dodávateľa tepla, má zriadenú tepelnú prípojku a odberné tepelné zariadenie a rozpočítava teplo konečným spotrebiteľom, a preto žalovaný je konečným odberateľom. Žalobca ako dodávateľ tepla dodával teplo žalovanému ako priamemu odberateľovi tepla, a preto zmluva o dodávke tepla mala byť uzavretá podľa ustanovenia § 32 ods. 2 zákona č. 70/1998 Z. z. v písomnej podobe s obligatónnymi náležitosťami, a to: výkonom, množstvom a tepelným spádom, odberovým diagramom tepla, pri vykurovaní aj vykurovacou krivkou, umiestňovaním určeného meradla a povinnosťou priameho odberateľa umožniť dodávateľovi tepla prístup k nemu a cenu podľa cenových predpisov a spôsob platby za odobrané teplo vrátane preddavkových platieb. Je nesporné, že žalobca so žalovaným takúto zmluvu neuzavrel a ZoTE nevykazuje predpísané náležitosti podľa zákona o energetike. Preto sa dovolací súd stotožnil s názorom odvolacieho súdu, že predmetná ZoTE, uzatvorená podľa Obchodného zákonníka, obchádza účel zákona o energetike, t.j. podmienky podnikania v energetickom odvetví, a preto je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd rozhodol vecne správne, keď žalobu zamietol, preto dovolanie žalobcu ako nedôvodné podľa ust. § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.

Po rozhodnutí dovolacieho súdu žalobca podal sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd), ktorú ústavný súd prijal na ďalšie konanie.

Nálezom z 24. apríla 2008, č. k. III. ÚS 311/2007-33 ústavný súd rozhodol, že základné právo P, a. s., B. vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústava) a základné právo na súdnu ochranu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6Obdo 23/2006 boli porušené. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Obdo 23/2006 zo 17. mája 2007 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Ústavný súd vo svojom odôvodnení uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v namietanom rozsudku si uvedomil zodpovednosť za kvalifikáciu sporného zmluvného vzťahu, ale pri odcitovaní relevantných ustanovení zákona o energetike a zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov sa obmedzil len na konštatovanie, že BAT je priamy odberateľ a teda zmluva o dodávke tepla z 10. novembra 1999 mala byť uzavretá podľa § 32 ods. 2 zákona č. 70/1998 Z. z. Ako však dospel k vyslovenému záveru, z odôvodnenia napadnutého rozsudku sa nedá zistiť. Nie je zrejmé, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Zdôraznil, že nevyhnutným predpokladom právneho záveru, že BAT je priamym odberateľom, je preukázanie, že má zriadenú tepelnú prípojku a odberné zariadenie a odberné miesto nachádzajúce sa na sekundárnej strane sústavy tepelných zariadení a že vykonáva rozpočítanie tepla konečným spotrebiteľom. Hodnotenie tejto základnej otázky vo všetkých troch rozhodnutiach všeobecných súdov je rozdielne, ide o závažné a odborné hodnotenie z odboru energetiky, ktoré súdy vykonali na základe vlastnej úvahy, bez preukázania svojich tvrdení na odborných základoch z tohto odboru, ktoré pôsobia nejednoznačne. Tvrdenia, z ktorých sú vyvedené právne závery, vzbudzujú pochybnosti a tým aj závery z nich vyvedené nespĺňajú atribúty, ktoré by boli zlučiteľné s kritériami spravodlivého procesu. Ďalej uviedol, že technický a skutkový znak priameho odberateľa u BAT môže byť definovaný len na podklade konkrétnych skutkových zistení a nedá sa odvodiť len z abstraktného výkladu systému právnej normy, ktorá tento pojem používa. Ak teda zistený skutkový stav neodôvodňuje naplnenie znakov priameho odberateľa u BAT, alebo jeho právneho predchodcu v skúmanom čase, nemôže sa stať ani

podkladom na hmotnoprávne posúdenie tohto vzťahu v zmysle § 32 zákona č. 70/1998 Z. z., ako to vykonal odvolací a dovolací súd to prebral. Podľa názoru ústavného súdu výklad tejto otázky bol súd povinný zabezpečiť v súlade so zákonom a ústavou. Ústavný súd konštatoval, že odôvodneniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chýba presvedčivosť vyúsťujúca do jeho nepreskúmateľnosti. Najvyšší súd namiesto toho, aby odôvodnil konkrétne prepojenie pojmových znakov priameho odberateľa a zmluvy podľa § 32 zákona č. 70/1998 Z. z. a ich odzrkadlenie sa v sporovom právnom vzťahu, svoju pozornosť v prevažnej miere venoval právnemu postaveniu správcu pri vyúčtovaní tepla, z ktorého „a contrario“ vyvodil postavenie BAT ako priameho odberateľa. Ak ide o takúto zásadnú otázku, ktorá môže spôsobiť celkovú neplatnosť zmluvy s rozsiahlymi následkami, nemôže byť vyhodnotenie skutkového stavu formalistické, ale s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu musí dať v zásadných otázkach konkrétnu nepochybniteľnú odpoveď.

Dovolací súd v novom konaní, viazaný právnym názorom ústavného súdu, uznesením zo 04. septembra 2008 napadnutý rozsudok odvolacieho súdu č. k. 2Cob/233/2005-507 z 03. apríla 2006 zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolací súd pri svojom opätovnom prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je vecne správne, pretože odvolací súd vec rozhodol bez odborného posúdenia, či u žalovaného sú alebo nie sú naplnené znaky priameho odberateľa.

Odvolací súd vec opätovne prejednal a uznesením č. k. 2Cob/207/2008-1056, z 12. januára 2010 rozsudok súdu prvého stupňa č. k. 29Cb/68/2003-387 zo 14. januára 2005 zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie s tým, že ním prijaté závery v otázke právnej kvalifikácie ZoTE ako kúpnej zmluvy a priamo realizačnej zmluvy, ktorá je spôsobilá zaväzovať strany na realizáciu práv a povinností v nej obsiahnutých aj bez uzatvorenia tzv. ročných zmlúv a tiež závery, ku ktorým dospel v otázke postavenia žalovaného ako priameho odberateľa, nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pri posudzovaní týchto otázok sa prvostupňový súd obmedzil len na jazykový a gramatický výklad ZoTE bez toho, aby náležite skúmal vôľu konajúcich strán. Vytkol súdu prvého stupňa, že k záveru o tom, že žalovaný nie je v pozícii priameho odberateľa dospel bez vykonania odborného dokazovania. Za rozporuplný považoval aj záver prvostupňového súdu o oprávnenosti a dôvodnosti paušálnej odplaty typu poplatok za neodber dohodnutého množstva tepla, ku ktorému prvostupňový súd dospel bez akéhokoľvek právneho zdôvodnenia takéhoto nároku a aj bez vykonania dokazovania jeho opodstatnenosti. Úlohou

prvostupňového súdu v ďalšom konaní malo byť doplnenie dokazovania za účelom náležitého zistenia skutkového stavu veci, pričom mal zväžiť aj prípadnú potrebu znaleckého dokazovania.

V novom konaní, potom ako mu bola vec vrátená odvolacím súdom, súd prvého stupňa rozhodol o žiadosti žalobcu na zmenu účastníka konania tak, že uznesením zo 04. októbra 2010 pripustil zmenu účastníka konania na strane žalobcu, a to vystúpenie Pa. s., z konania a pripustil, aby na jeho miesto do konania vstúpila spoločnosť P, a. s.,B..

Okresný súd Bratislava I v novom konaní vec prejednal a rozhodol rozsudkom zo 07. novembra 2011, č. k. 29C b/68/2003-1208 tak, že žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9 432 475,56 eur s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania. Prvostupňový súd na pojednávaní, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku doplnil dokazovanie vykonaním nových dôkazov, a to stanoviskami S, M SR, S, znaleckými posudkami predloženými žalobcom a žalovaným, znaleckým posudkom vypracovaným znalcom Ing. Š, výsluchom znalca Š, smernicou Ministerstva financií SR pre určenie podmienok dodávok a cien tepelnej energie, výšky platieb a podmienok ich rozpočítavania za dodávku tepla a tepla na ohrev úžitkovej vody pre užívateľov bytov, domácností a pre ostatných odberateľov, prílohy výmeru Ministerstva financií č. E-111996 a rozsudkom Krajského súdu Trnava sp.zn. 21Cob/439/2008.

V odôvodnení rozsudku č.k. 29Cb/68/2003-1208 zo dňa 07. 11. 2011 v otázke právneho nástupníctva žalovaného k právam a povinnostiam zo ZoTE sa súd prvého stupňa opätovne stotožnil s názorom a odôvodnením prvostupňového súdu uvedenými v pôvodnom rozsudku. Vychádzal pritom z § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb., podľa ktorého spolu s vlastníckym právom k privatizovanému majetku prechádzajú na nadobúdateľa aj práva a záväzky s ním súvisiace vrátane neznámych. Na žalovaného prešiel v dôsledku procesu privatizácie ZEZ, š.p. súbor majetku bývalého ZEZ, š. p., slúžiaci na výrobu, výkup a rozvod tepla v Bratislave, nehnuteľnosti a odberné a rozvodové zariadenia, na ktoré sa viaže plnenie predmetu ZoTE, v dôsledku čoho považoval súd sa nepochybné, že žalovaný vstúpil do práv a povinností ZEZ, š. p., vyplývajúcich zo ZoTE.

Ďalej sa prvostupňový súd zaoberal skúmaním postavenia žalovaného ako priameho odberateľa, teda skúmal splnenie základných zákonných definičných znakov priameho odberateľa, t.j. existenciu tepelnej prípojky a odberného tepelného zariadenia, odberné

tepelné zariadenie nachádzajúce sa na sekundárnej strane sústavy tepelných zariadení za odovzdávajúcou stanicou tepla a rozpočítavanie tepla konečným spotrebiteľom, pričom bral do úvahy najmä výsledky vykonaného znaleckého dokazovania. Vo svojom rozhodnutí súd zohľadnil výsledky znaleckého dokazovania súdom ustanoveného súdneho znalca Ing. Š, ktorý dospel k záveru, že žalovaný vo vzťahu k žalobcovi v právnom vzťahu vyplývajúcom zo ZoTE nemal a nemohol mať postavenie priameho odberateľa. Súd mal tiež na základe Cenového výmeru Okresného úradu Bratislava III č. 25/2002 a predloženej schémy centrálného zásobovania tepla za preukázané, že odberné miesto, v ktorom žalovaný odoberá teplo od žalobcu sa nemôže nachádzať na sekundárnej strane sústavy a nemôže ísť o tepelnú prípojku, prostredníctvom ktorej by žalovaný odoberal teplo od žalobcu - t.j. dva zo základných definičných znakov priameho odberateľa neboli v dôsledku toho v prípade žalovaného splnené. Súd mal za preukázanú skutočnosť, že žalovaný neodoberá teplo z verejného rozvodu tepla prostredníctvom tepelnej prípojky, keďže je jediným odberateľom žalobcu, v dôsledku čoho nemohol byť priamym odberateľom v zmysle zákona č. 70/1998 Z. z. o energetike. Pri posudzovaní tretieho definičného znaku priameho odberateľa prvostupňový súd konštatoval, že žalovaný neunesol v tomto smere svoje dôkazné bremeno. Zo zmlúv predložených žalovaným vyplýva, že v niektorých prípadoch dodával teplo konečným spotrebiteľom, ale zo žiadnej predloženej zmluvy nevyplýva, že žalovaný toto teplo rozpočítaval medzi viacerých spotrebiteľov.

Na základe vyššie uvedených zistení prvostupňový súd dospel k záveru, že žalobca a žalovaný neboli povinní uzatvoriť zmluvu ako zmluvu o dodávke a odbere tepla, t.j. ako osobitný zmluvný typ podľa § 32 ods. 2 zákona č. 70/1998 Z. z. Podľa názoru súdu prvého stupňa im táto povinnosť nevyplývala ani z ustanovenia § 9 ods. 12 zákona č. 70/1998 Z. z., ktoré síce ukladá držiteľovi licencie na rozvod energie povinnosť uzavrieť s odberateľom, ktorý spĺňa znaky stanovené zákonom o energetike, zmluvu o dodávkach vybraného druhu energie, ale z tohto ustanovenia nevyplýva, že pod takouto zmluvou o dodávkach vybraného druhu energie má zákon na mysli výlučne osobitný zmluvný typ podľa § 32 ods. 2 zákona č. 70/1998 Z. z.

Ďalej súd zisťoval, či v prípade predmetnej zmluvy došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy podľa § 409 a nasl. Obchodného zákonníka. V tejto otázke sa stotožnil s pôvodným názorom prvostupňového súdu, podľa ktorého predmetná zmluva obsahuje podstatné

náležitosti kúpnej zmluvy a predmet zmluvy je jasne a určito vyjadrený. Súd sa po posúdení viacerých konkrétnych ustanovení predmetnej zmluvy, priklonil k pôvodnému záveru prvostupňového súdu aj v otázke posúdenia zmluvy ako priamo realizačnej zmluvy, na základe ktorej je možné uskutočniť konkrétne plnenia, čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že k realizácii dodávok tepla z titulu tejto zmluvy skutočne dochádzalo.

Z hľadiska časovej platnosti predmetnej zmluvy prvostupňový súd posúdil túto zmluvu ako zmluvu uzatvorenú na dobu určitú, do okamihu jej nahradenia Dlhodobou zmluvou, najneskôr do uzatvorenia zmluvy o zvýšení základného imania strategickým investorom. Súd ju považoval za uzavretú do jej nahradenia Dlhodobou zmluvou alebo do splatenia úveru od Európskej investičnej banky žalobcom, teda do konca roku 2013. Z prílohy č. I ZoTE je podľa súdu tiež zrejmé, že celková doba trvania ZoTE nemôže presahovať rok 2023, čo je hraničný rok životnosti celého projektu. ZoTE je teda uzatvorená na dobu určitú, a preto je nevypovedateľná.

V otázke poplatku za neodber dohodnutého množstva tepla sa prvostupňový súd priklonil k jednoznačnej kvalifikácii poplatku za neodber ako zmluvnej pokuty, teda ako sankcie za porušenie zmluvnej povinnosti žalovaného odobrať od žalobcu ročne 2600 TJ tepla. Súd vychádzal najmä zo znenia čl. 5 bodu 6.2 ZoTE, ktorý jednoznačne stanovuje primárnu zmluvnú povinnosť žalovaného odobrať od žalobcu dohodnuté množstvo tepla a aj sekundárnu sankciu v prípade nesplnenia primárnej povinnosti. Súd nepovažoval takýto poplatok za neodber za rozporný s poctivým obchodným stykom a nevidel ani rozpor s vtedy platnými predpismi o cenovej regulácii, pretože tá sa do roku 2003 vzťahovala len na ceny skutočne dodaného tepla.

Súd sa zaoberal opätovne aj problematikou určenia metódy delenia premenlivých nákladov pri výpočte výšky poplatku za neodber. Súd použil pri výklade pojmu „premenlivá zložka tepla“ výkladové pravidlo uvedené v § 266 ods. I Obchodného zákonníka, teda čerpal z predchádzajúcej praxe zmluvných strán a ich právnych predchodcov pri príprave projektu. Na základe takéhoto výkladu sa súd priklonil k aplikácii tzv. Kadrnožkovej metódy delenia nákladov.

V prípade posúdenia správnosti žalobcom určeného podielu fixných nákladov vo vzťahu k zmluvne dohodnutým 2600 TJ tepla, dospel súd k záveru, že s prihliadnutím na to, že cena tepla sa stanovuje na rok vopred, je potrebné rozpočítať aj viac náklady na celých

zmluvne dohodnutých 2600 TJ tepla a nie ich následne pomerne rozpočítavať na skutočne vyrobené množstvo tepla.

Spochybnovanie reálnosti dodania tepla žalovaným súd vyhodnotil ako účelovú obranu.

O náhrade trov konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., pretože žalobca mal vo veci plný úspech a priznal žalobcovi náhradu trov konania podľa špecifikácie trov konania právnym zástupcom žalobcu.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, vec prejednal a po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa dospel k záveru, že je vecne správny. Rozsudkom z 24. júla 2012, č. k. 2Cob/127/2012-1346, rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 07. novembra. 2012, č. k. 29Cb/68/2003-1208, v znení opravného uznesenia z 09. januára 2012 v napadnutej časti priznanej istiny s príslušenstvom potvrdil a v časti týkajúcej sa trov konania rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 46 316,16 eur náhrady trov odvolacieho konania.

Rozhodol tak s odôvodnením, že sa stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Uviedol, že žalovaný vo svojom odvolaní opakuje argumentáciu a tvrdenia, uvedené počas prvostupňového konania, s ktorými sa súd prvého stupňa podrobne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Samotná skutočnosť, že si prvostupňový súd v mnohých ohľadoch osvojil pôvodné závery prvostupňového súdu, ešte nenasvedčuje tomu, že ide o rozhodnutie nedostatočne zdôvodnené, nepresvedčivé a porušujúce právo žalovaného na spravodlivý proces.

K odôvodneniu prvostupňového súdu v časti týkajúcej sa právneho nástupníctva žalovaného k právam a záväzkom zo ZoTE, založeného § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb., podľa ktorého s vlastníckym právom k privatizovanému majetku prechádzajú na nadobúdateľa práva a záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom vrátane neznámych, odvolací súd doplnil, že predmetom privatizácie formou vkladu majetku do novozaloženej akciovej spoločnosti žalovaného, na základe príslušného privatizačného projektu a privatizačného rozhodnutia vlády SR, bol súbor majetku bývalého ZEZ, š. p., slúžiaceho na

výrobu, výkup a rozvod tepla v Bratislave, vrátane nehnuteľností a odberných a rozvodných zariadení, na ktoré sa viaže plnenie predmetu ZoTE. Práva a záväzky zo ZoTE bezprostredne súviseli s takto privatizovaným majetkom vo vlastníctve žalovaného, opak netvrdil ani žalovaný a tvrdenia žalovaného o neexistencii presnej identifikácie práv a záväzkov v privatizačnom projekte túto zákonnú domnienku prechodu práv a povinností k ZoTE nijako nevyvracali. Účelom uvedeného zákonného ustanovenia bolo postihnúť práve takéto prípady a zabezpečiť prechod všetkých práv a povinností týkajúcich sa privatizovaného majetku a to aj v prípade prípadného administratívneho opomenutia. Preto sa odvolací súd z tohto dôvodu stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že žalovaný vstúpil do práv a záväzkov ZEZ, š. p. zo ZoTE.

K posúdeniu právneho postavenia žalovaného ako priameho odberateľa v zmysle zákona č. 70/1998 Z. z. a s tým súvisiacej otázky právnej kvalifikácie ZoTE ako kúpnej zmluvy, alebo naopak ako zmluvy o dodávke a odbere tepla v zmysle zákona o energetike, odvolací súd uviedol, že v tejto súvislosti sa súd prvého stupňa podrobne a rozsiahlo zaoberal dokazovaním naplnenia týchto znakov u žalovaného. Za týmto účelom ustanovil súdneho znalca Ing. Š a pri svojom hodnotení vychádzal z jeho znaleckého posudku, ako aj početných ďalších listinných dôkazov, predložených tak žalobcom, ako aj žalovaným, vrátane stanoviska SZVT a stanoviska MH SR.

K rozhodnutiu súdu prvého stupňa v časti týkajúcej nenaplnenia definičných znakov priameho odberateľa u žalovaného, odvolací súd doplnil, že súd prvého stupňa tieto znaky podrobne rozpísal a vyhodnotil, s čím sa odvolací súd plne stotožňuje. Na doplnenie správnosti uviedol, že pokiaľ ide o otázku existencie verejného rozvodu a tepelnej prípojky zriadenej u priameho odberateľa, z predloženej schémy centrálného zásobovania tepla vyplývalo a túto okolnosť nespochybňoval ani žalobca a žalovaný, že v sústave tepelných zariadení existujú tepelné prípojky žalovaného. V zmysle zákonnej definície tepelnej prípojky uvedenej v § 31 písm. f/ zákona o energetike sa tepelnou prípojkou rozumie časť tepelnej siete od verejného rozvodu po odberné miesto na dodávku tepla jedinému priamemu odberateľovi tepla. Z uvedeného vyplýva, že tepelná prípojka slúži na prívod tepla priamemu odberateľovi tepla a nie od priameho odberateľa tepla konečným spotrebiteľom. Aj preto sa odvolací súd stotožnil s právnym záverom prvostupňového súdu, že v konaní nebolo preukázané, že žalovaný odoberá teplo od žalobcu prostredníctvom tepelnej prípojky.

Odvolací súd nepripustil listinný dôkaz predložený žalovaným v odvolacom konaní s odôvodnením, že ide o listinný dôkaz, ktorý bol predložený až po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania prvostupňovým súdom, podľa jeho názoru ak žalovaný chcel takýto listinný dôkaz použiť v konaní, mal ho predložiť do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania. Ďalej uviedol, že žalovaný mohol uvedený listinný dôkaz zabezpečiť a súdu predložiť počas prvostupňového konania, pretože celé súdne konania trvá už cca 9 rokov, čo je dostatočný čas na zabezpečenie listinných dôkazov.

Aj podľa odvolacieho súdu nebolo potrebné vykonávať žalovaným navrhované kontrolné znalecké dokazovanie súdom ustanoveného znalca, pretože v konaní boli ako listinné dôkazy predložené znalecké posudky Ing. Š (predložený žalobcom) a Ing. K (predložený žalovaným) a kontrolný znalecký posudok bol už vlastne posudok súdneho znalca ustanoveného súdom Ing. S. Vykonanie ďalšieho kontrolného znaleckého dokazovania znaleckým ústavom, navrhovaným aj v rámci odvolacieho konania žalovaným, odvolací súd považoval za nadbytočné, keďže tento dôkaz už bol predložený žalovaným na základe jeho objednávky v rámci odvolacieho konania, na čo už nebolo možné prihliadať.

Odvolací súd sa ďalej stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že ZoTE napĺňa všetky podstatné pojmové znaky kúpnej zmluvy je dostatočne určitá na to, aby mohla byť považovaná za realizačnú, resp., aby priamo na jej základe mohli prebiehať dodávky tepla. Odvolací súd sa vysporiadal s námietkou žalovaného uvádzanej v odvolaní, že na tejto skutočnosti nič nemení ani fakt, že v zmysle korešpondencie medzi žalobcom a žalovaným nebol žalobca schopný dodať v určitom období teplo bez súčasného odberu elektrickej energie. Odvolací súd v tejto súvislosti v odôvodnení uviedol, že táto okolnosť je prirodzenou a nevyhnutnou súčasťou kombinovanej výroby tepla a elektrickej energie v paroplynovom cykle a nijako nesúvisí s platnosťou alebo neplatnosťou kúpnej zmluvy, ktorej množstvo dodaného tovaru (teplo) bolo stanovené výlučne na ročnej báze a že v tomto časovom horizonte bol dlžník - žalobca povinný splniť svoj záväzok dodať teplo v požadovanom objeme 2.600 TJ tepla. Vo vzťahu odberovému diagramu, chápaného ako presnejšia špecifikácia rozloženia odberu tepla v čase, odvolací súd doplnil závery prvostupňového súdu tak, že nebol nevyhnutnou podmienkou platnosti ZoTE, resp. okolnosťou, od ktorej by závisela jej platnosť, resp. neplatnosť. Ak Obchodný zákonník žiadne ďalšie podstatné náležitosti pre platnosť kúpnej zmluvy nevyžaduje, nemôže z absencie dohody zmluvných

strán o takýchto dodatočných náležitostiach vyplývať neplatnosť takejto zmluvy a to ani pre jej neurčitosť.

Odvolaací súd sa stotožnil s právnym záverom prvostupňového súdu, podľa ktorého ZoTE bola uzavretá na dobu do jej nahradenia dlhodobou zmluvou, alebo do splatenia úveru žalobcom od Európskej investičnej banky, t.j. do konca roka 2013, podľa toho, ktorá z týchto skutočností nastane skôr. Tento právny záver vyplynul jednak na základe skúmania vôle strán a celkových okolností zabezpečenia financovania projektu výstavby paroplynového cyklu žalobcu, ako aj na základe gramatického výkladu článku 4 bodu 4.6 ZoTE, podľa ktorého sa po splatení úveru cena za dodávku a odber tepla bude riadiť bežnými cenovými princípmi pre stanovenie ceny tepla v danom období. V dôsledku absencie podstatnej náležitosti kúpnej zmluvy - ceny po roku 2013 platnosť Zmluvy ako kúpnej zmluvy zaniká. Na tejto skutočnosti podľa odvolacieho súdu nič nemení ani argument žalovaného uvedený v odvolaní, podľa ktorého by v takom prípade v zmysle § 448 ods. 2 Obchodného zákonníka v spojitosti s § 409 ods. 2 Obchodného zákonníka ďalej platila cena obvyklá a ZoTE by pretrvala ako platná. Podľa odvolacieho súdu by však s prihliadnutím na skutočnosť, že v zmysle § 409 ods. 2 Obchodného zákonníka zmluvné strany museli výslovne prejaviť vôľu pokračovať v zmluve aj bez určenia spôsobu stanovenia ceny, pričom za takýto spôsob nemožno považovať všeobecný a neurčitý spôsob uvedený v článku 4 bode 4.6 ZoTE. Odvolaací súd uviedol, že pokiaľ súd prvého stupňa vyhodnotil ZoTE ako uzatvorenú na dobu určitú, nemal dôvod sa ďalej zaoberať posúdením jej výpovede.

K otázke posúdenia zmluvne dohodnutého poplatku za neodber ako zmluvnej pokuty sa odvolaací súd stotožnil s takouto kvalifikáciou súdu prvého stupňa, pretože predmetný prejav vôle zmluvných strán vyjadrený v čl. 5 bode 5.2 ZoTE svedčí o úmysle zmluvných strán sankcionovať prípad neodbratia dohodnutého množstva tepla zo strany žalovaného od žalobcu. Obsahom tohto článku je teda uplatniť inštitút zmluvnej pokuty ako sankcie pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti, a to bez ohľadu na formu jej vyjadrenia. Pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní namieta túto právnu kvalifikáciu, neuvádza žiadne dôvody, ktoré by takýto právny záver rozporovali a skutočnosť, že zmluvné strany tento poplatok za neodber výslovne neoznačili za zmluvnú pokutu, nie je prekážkou takejto kvalifikácie skutočného obsahu právneho úkonu vyjadreného v článku 5 bode 5.2 ZoTE.

Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi súdu prvého stupňa pre neuplatnenie moderačného práva k výške zmluvnej pokuty, pričom toto zdôvodnenie doplnil tak, že rozhodujúcim kritériom pre uplatnenie moderačného práva súdu, resp. okolností, ktoré pre uplatnenie moderačného práva sú v zmysle § 301 Obchodného zákonníka hodnota a význam zabezpečovanej povinnosti. Posúdenie primeranosti zmluvnej pokuty je teda viazané na hodnotu zabezpečovanej povinnosti - a nie na hodnotu zabezpečenia ako percentuálneho vyjadrenia pomeru sankcie a zabezpečenej zmluvnej povinnosti, ako to uvádza vo svojom odvolaní žalovaný. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku vyvodil záver, že článok 5.2 ZoTE, resp. uplatnenie nároku podľa tohto článku na zmluvnú pokutu, nie je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku v zmysle § 265 Obch.zák. Tento svoj záver odôvodnil tak, že dohodnutá sankcia slúžila v konečnom dôsledku na zabezpečenie množstiev dodávok a nákladov vyplývajúcich zo schváleného cash flow Projektu uvedeného v Prílohe č.1 ZoTE a na zabezpečenie dlhodobého financovania Projektu. Zo ZoTE vyplýva dlhodobo plánovaný a stanovený ročný odber 2.600 TJ tepla (resp. jeho finančný ekvivalent) zo strany odberateľa - žalovaného. Takýto odber mohol byť dosiahnutý len stanovením zmluvnej pokuty - poplatku za neodber v približne ekvivalentnej výške, keďže zmluvne nie je možné donútiť odberateľa k skutočnému, fyzickému odberu tepla. Záujem zabezpečiť dlhodobé financovanie Projektu a dosiahnuť predvídateľné a očakávané plnenia na strane výnosov žalobcu bol podľa viacerých vyjadrení účastníkov konania kľúčovým predpokladom realizácie a uskutočniteľnosti samotného Projektu, ako aj napokon poskytnutia úveru na financovanie celého Projektu. Odvolací súd teda vyvodil záver, že možno teda rozumne predpokladať, že predvídateľnosť výnosov žalobcu zo ZoTE zabezpečená aj prostredníctvom inštitútu zmluvnej pokuty bola kľúčovým aspektom zmluvného vzťahu a predpokladom jeho uzatvorenia zo strany žalobcu. Následné spochybňovanie takto dohodnutého a zmluvne uzatvoreného inštitútu zmluvnej pokuty, by spochybňovalo podstatu celého zmluvného vzťahu. Odvolací súd na záver k tejto otázke uviedol, že v súlade s povinnosťou súdov chrániť legitímne očakávania účastníkov zmluvy a poskytovať im právnu ochranu by odopretie tejto ochrany vo vzťahu k dohodnutej zmluvnej pokute narúšalo princíp právnej istoty a zmluvnej voľnosti a bolo by v rozpore s deklarovaným úmyslom zmluvných strán dlhodobo a za jasných a nemenných pravidiel stanoviť finančné parametre výnosov Projektu s cieľom zabezpečiť jeho dlhodobé financovanie a tým aj jeho uskutočniteľnosť. Skutočné hospodárske výsledky žalobcu, resp. žalovaného uvádzané v odvolaní žalovaného v tejto súvislosti preto pre odvolací súd neboli faktorom, ktorý by toto posúdenie mal a mohol

ovplyvňovať - na zohľadnenie takýchto okolností neposkytuje ustanovenie § 301 Obchodného zákonníka žiadny priestor.

Pre stotožnenie sa so závermi prvostupňového súdu ohľadom aplikácie tzv. Kadrnožkovej metódy delenia premenlivých nákladov na výrobu elektriny a tepla na ZoTE dovedli odvolací súd skutkové zistenia, že sám právny predchodca žalovaného (ZEZ), ktorý zabezpečoval projekt výstavby a prevádzky výrobných zariadení žalobcu, počítal s delením premenlivých výrobných nákladov medzi teplo a elektrinu práve podľa metódy prof. Kadrnožku z VUT v Brne. Tento záver oprel o listinné dôkazy, ktoré sú obsahom spisu, a to o Základné technické parametre projektu, Zaslania návrhu dohody z 24. marca 1998, Záznam z rokovania z 28. júna 1996, Dohoda o dodávkach tepelnej energie počas skúšobnej prevádzky PPC z 15. mája 1998. Odvolací súd mal teda za preukázané, že už pred uzavretím ZoTE žalobca používal uvedenú metódu s vedomím právneho predchodcu žalovaného, a preto vzhľadom na prax, ktorá bola medzi stranami zavedená, súd prvého stupňa správne aplikoval výkladové pravidlo uvedené v § 266 ods. 1 Obch.zák.

Žalovaným v odvolaní namietanú výšku priznaných úrokov z omeškania vo výške 15 % ročne nepovažoval odvolací súd za dôvodnú s odôvodnením, že na č. l. 476-477 spisu sa nachádza potvrdenie NBS o priemerných úrokových sadzbách za úvery v roku 1999, z ktorého vyplýva, že výška úroku v novembri 1999, t.j. v čase uzavretia ZoTE, bola dokonca vyššia, ako súdom priznaná (15,67 %).

Odvolací súd však rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o trovách konania podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil v tejto časti na nové konanie, pretože dospel k záveru, že v časti náhrady trov konania je potrebné rozsudok zrušiť pre nepreskúmateľnosť.

Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti, ktorou potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a v časti, ktorou rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania, podal dovolanie žalovaný. Žiadal rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti, v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Podľa názoru žalovaného je prípustnosť dovolania daná v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p., /v bližšej argumentácii odkázal na body 3.1 a 3.2 dovolania/, ako aj v zmysle ust. § 238 ods. 2 O. s. p., čo žalovaný opiera o skutočnosť, že v danej veci už bol dovolacím

súdom (Najvyšším súdom SR v rozhodnutí zo dňa 17. 05. 2007, sp. zn.: 6Obdo 23/2006 v kontexte rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03. 04. 2006, sp. zn.: 2Cob 233/2005-507) vyslovený iný právny názor v tej istej veci, kedy žalobu zamietli z dôvodu, že dovolací aj odvolací súd posúdili BAT (t.j. žalovaného) ako priameho odberateľa tepla, z čoho vyvodili, že ZoTE je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko nevykazuje predpísané náležitosti zákona o energetike.

K dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. žalovaný uviedol, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred odvolacím súdom ako aj pred súdom prvého stupňa a to tým, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku neuviedol vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej a/alebo zároveň z tohto dôvodu má konanie aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalovaný teda namieta, že odvolací rozsudok neobsahuje riadne odôvodnenie, a teda že rozsudok o odvolaní je nepresvedčivý z dôvodu absencie vlastného uváženia a odôvodnenia rozsudku odvolacím súdom, pretože odvolací súd neodstránil nedostatky v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu, keď ani odvolací súd nezodpovedal na podstatné námietky a dôvody uvedené v odvolaní žalovaného a ani nezodpovedal, na základe vyhodnotenia ktorých dôkazov a akej úvahy súdu vyhodnotil, že žalovaný nemá postavenie priameho odberateľa. V zmysle práva žalovaného na spravodlivý súdny proces bol odvolací súd povinný za použitia vlastnej úvahy a samostatne a nezávisle vyhodnotiť vykonané dôkazy a samostatne zistiť skutkový stav veci a vykonať právne posúdenie veci, na základe vlastnej úvahy a nie bez ďalšieho (bez dostatočne presvedčivého zdôvodnenia) preberať opakovane závery zrušeného súdneho rozhodnutia, čo je v rozpore s ústavným právom účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 ústavy, nakoľko nie je zrejmé z akých dôkazov vychádzal odvolací súd pri rozhodnutí a ktoré dôkazy a skutočnosti a na základe čoho mal za preukázané a ktoré nie.

K dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. žalovaný uviedol aj to, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil, že na dôkaz predložený žalovaným v odvolacom konaní - nový dôkaz (znalecký posudok znaleckého ústavu FEI STU Bratislava) nie je možné prihliadnuť, a to napriek tomu, že týmto dôkazom žalovaný preukazoval, že v konaní došlo k vadám, ktoré mali mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, nakoľko závery nového dôkazu (znalecký posudok Znaleckého ústavu FEI STU Bratislava) negujú závery znaleckého posudku Ing. Š, na podklade ktorého odvolací súd a súd prvého stupňa dospeli

nesprávne k záverom, že žalovaný nemá postavenie priameho odberateľa, a to napriek tomu, že nesprávnosť tohto záveru súdu a vadu konania preukazoval žalovaný práve týmto novým dôkazom (znalecký posudok Znaleckého ústavu FEI STU Bratislava) a na základe ust. § 205a ods. 1 písm. b/ O. s. p. Odvolací súd následne pochybil tým, že nevykonal kontrolný znalecký posudok, hoci bol tento dôkaz priamo navrhovaný žalovaným. Žalovaný poukázal na to, že tým, že prvostupňový súd vzal do úvahy len dôkazy znejúce v prospech žalobcu a neodstránil vzniknuté pochybnosti o skutkových okolnostiach, vykonaním žalovaným navrhnutého dôkazu, súčasne postupoval v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania a žalovanému odňal možnosť skutočne efektívne, t.j. nielen formálne, konať pred súdom a preukázať svoje tvrdenia. Žalovaný dovolanie odôvodnil aj tým, že v konaní pred súdom prvého stupňa namietal nedostatočnú kvalifikáciu súdom ustanoveného znalca Ing. Š z dôvodu, že v praxi vypracoval takýto posudok vôbec prvý krát. Žalovaný poukázal na potrebu vypracovania kontrolného znaleckého posudku znaleckým ústavom, pričom tento svoj názor odvodil od ust. § 19 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch, s odôvodnením, že bez vykonania tohto dôkazu nebolo možné zabezpečiť dostatočne spoľahlivo zistený skutkový stav a že to vyžadovala skutková situácia vzhľadom na skutočnosť, že v konaní boli účastníkmi predložené v záveroch a zisteniach si odporujúce znalecké posudky vypracované znalcami fyzickými osobami v odbore energetika. Procesné vady v konaní pred súdom žalovaný vidí aj v tom, že prvostupňový súd v rozpore s ust. § 132 O. s. p. vyhodnotil dôkazy a že vo vzťahu k dvom listinným dôkazom svedčiacim v prospech žalovaného - odborné vyjadrenia kompetentných osôb a to: Slovenského zväzu výrobcov tepla a Ministerstva hospodárstva SR. Súd prvého stupňa sa obmedzil len na strohé konštatovanie, že im chýba presvedčivosť. Dovolateľ ďalej namieta, že odvolací súd žiadnym spôsobom nezdôvodnil, prečo nemali byť splnené podmienky podľa §205a O.s.p. na pripustenie znaleckého posudku FEI STU, ako dôkazu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd mal ex offo skúmať splnenie podmienok podľa § 205a OSP a v prípade, ak vyhodnotil, že neboli naplnené, mal to v rozsudku odvolacieho súdu aj odôvodniť. Pripustnosť žalovaným predloženého listinného dôkazu znaleckého posudku FEI STU, ktorý predložil v odvolacom konaní žalovaný, odvodzuje od toho, že týmto dôkazom boli preukázané vady v konaní v zmysle §205a ods. 1 písm. b/ O. s. p. Žalovaný namieta, že fyzicky nebol schopný predložiť prvostupňovému súdu, tento listinný dôkaz mohol predložiť až v odvolacom konaní, preto bola splnená podmienka uvedená v ust. § 205a ods. 1 písm. d/ O. s. p. žalovaný v dovolaní namieta aj to, že napriek tomu, že právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa

24.júla 2012 navrhoval vykonanie aj kontrolného znaleckého posudku inou znaleckou organizáciou. Odvolací sa súd sa s týmto návrhom vôbec nevysporiadal, ani o ňom procesne nerozhodol.

K dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. žalovaný uviedol, že súd prvého stupňa konal na strane žalobcu so subjektom, ktorý nebol účastníkom konania a nemal aktívnu legitimáciu, na základe čoho je aj rozsudok odvolacieho súdu nesprávny a nezákonný. Žalovaný tento dovolací dôvod bližšie odôvodnil tým, že hoci súd prvého stupňa svojím uznesením zo 04. októbra 2010 pripustil na strane žalobcu vystúpenie P, a. s.. IČO: z konania a pripustil, aby na jeho miesto vstúpila spoločnosť P, a. s., M, B., IČO:, v ďalšom konaní pokračoval s pôvodným účastníkom konania P, a. s., posielal mu predvolania, konal s jeho zástupcami na pojednávaniach a vydal aj niekoľko uznesení /vrátane uznesenia o ustanovení súdneho znalca/ a následne aj rozsudok odvolacieho súdu konajúc s účastníkom konania bez aktívnej legitimácie /P, a. s./.

K dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. žalovaný uviedol viacero dôvodov, a to nasledujúce.

Odvolací súd a tiež súd prvého stupňa /ktorých závery aj odôvodnenia sú totožné/ dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym právnym zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súd nesprávne právne posúdil postavenie žalovaného ako právneho nástupcu vo vzťahu k ZoTE, pričom v doterajšom konaní pred súdom nebola táto skutočnosť doposiaľ zákonným spôsobom preukázaná. Rozsudok odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí, a to v otázke právneho záveru vo vzťahu k povinnosti žalobcu a žalovaného uzatvoriť ZoTE podľa § 32 ods. 2 zák. č. 70/1998 Z. z., t.j. a v tejto súvislosti aj v otázke postavenia žalovaného, ako priameho odberateľa, pričom konanie tak má aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä z dôvodu, že odvolací súd, ako aj súd prvého stupňa vo svojich záveroch, ohľadne posúdenia postavenia žalovaného ako priameho odberateľa, nesprávne vychádzali zo znaleckého posudku Ing. Š a to napriek skutočnosti, že opačné závery boli v konaní preukázané v zmysle stanoviska SZVT a stanoviska MH SR, resp. mali byť v odvolacom konaní preukázané listinným dôkazom (znalecký posudok FEI STU Bratislava), ktorý však nezákonne nebol pripustený ako dôkaz v odvolacom konaní. V dovolaní podrobne predložil svoje argumenty podporujúce jeho závery

ohľadom skutočnosti, že žalobca a žalovaný splňajú zákonné znaky dodávateľa a priameho odberateľa, že priama povinnosť uzatvoriť ZoTE podľa zákona o energetike vyplývala z §9 ods. 12 písm. a) zákona o energetike bez ohľadu na skutočnosť, či postavenie žalovaného je posúdené ako postavenie priameho odberateľa a že ak by žalovaný nebol v zmysle zákonnej definície v postavení priameho odberateľa, tak ani žalobca by nebol v zmysle zákonnej definície v postavení dodávateľa a ani odberateľa žalovaného by neboli v zmysle zákonnej definície v postavení spotrebiteľov, čím by sa celý proces výroby a dodávky tepla dostal mimo zákonnú reguláciu. Odvolací súd a tiež súd prvého stupňa dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym právnym zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže odvolací súd a tiež súd prvého stupňa nesprávne posúdili ZoTE ako kúpnu zmluvu podľa § 409 a nasl. Obch. zák., pričom konanie tak má aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd ako aj súd prvého stupňa dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym právnym zisteniam a rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to z posúdenia ZoTE ako realizačnej zmluvy, z posúdenia ZoTE ako zmluvy uzatvorenej na dobu určitú a nevypovedateľnú, z prekvalifikovania právneho dôvodu plnenia z „poplatku za neodber“ na „zmluvnú pokutu“ a následne nesprávne neprihliadnutie na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti žalovaného ako aj na výšku škody vzniknutej PPC v súlade s § 301 Obch. zák. a nesprávne neuplatnenie moderačného práva súdu na zníženie zmluvnej pokuty, pripustením aplikácie tzv. Kadrnožkovej metódy delenia premenlivých nákladov pri kombinovanej výrobe elektriny a tepla a súdy vyhodnotili „poplatok za neodber tepla“ resp. „zmluvnú pokutu“ ako nárok uplatnený v súlade so zákonom a so zásadami poctivého obchodného styku a teda urobili právny záver, že bod 5.2 ZoTE a nárok žalobcu vznesený v zmysle bodu 5.2 ZoTE sú platné.

Žalovaný súčasne dovolací súd žiadal rozhodnúť o odklade vykonateľnosti rozsudkov prvostupňového ako aj odvolacieho súdu.

K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním dňa 07. 11. 2012. Navrhol dovolanie žalovaného zamietnuť a uplatnil si náhradu trov dovolacieho konania.

Žalobca považuje dovolanie žalovaného za neprípustné, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. V svojom vyjadrení sa bližšie vyjadruje k dôvodom žalovaného uvádzaným v dovolaní, a to k skutočnosti, že odvolací súd, v rozsudku neuviedol vzájomný vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri

hodnotení dôkazov a právnymi závermi, ku ktorým dospel, čím urobil rozsudok nepresvedčivým. Žalobca ďalej v svojom podaní k dovolaniu bližšie konkretizuje, že žalovaný napáda najmä právny záver odvolacieho súdu v otázke neexistencie postavenia žalovaného ako priameho odberateľa vo vzťahu k žalobcovi, z dôvodu, že odvolací súd neuviedol na základe akých dôkazov a akej úvahy k tomuto právnemu záveru dospel.

Ďalej uviedol, že neexistencia postavenia žalovaného ako priameho odberateľa vo vzťahu k žalobcovi vyplýva z vykonaného dokazovania a je v rozsudku súdu prvého stupňa podrobne zdôvodnená a že súd prvého stupňa sa detailne a rozsiahlo zaoberal dokazovaním a vyhodnocovaním naplnenia jednotlivých zákonných znakov priameho odberateľa u žalovaného. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia priamo poukázal na vykonané dôkazy týkajúce sa tejto otázky, ktoré navrhol žalovaný, a to - fotodokumentácia prípojky žalovaného, na sieť navrhovateľa až po konečného spotrebiteľa na G ulici, stanovisko Slovenského zväzu výrobcov tepla, stanovisko Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky. Neexistenciu postavenia žalovaného, ako priameho odberateľa, preukazuje okrem vyššie uvedených dôkazov, aj znalecký posudok č. 6/2011 vypracovaný súdnym znalcom Ing. Š a Cenový výmer Okresného súdu Bratislava III. č. 25/2002. Odvolací súd sa s týmito závermi stotožnil a poukázal aj na to, že tento záver vyplýva aj v konaní predloženej schémy centrálneho zásobovania tepla, z ktorej vyplýva, že existencia tepelnej prípojky žalovaného, v zmysle zákonnej definície, slúži na prívod tepla priamemu odberateľovi a nie od priameho odberateľa konečným spotrebiteľom.

Žalobca sa v svojom vyjadrení k dovolaniu bližšie vyjadruje aj tvrdeniam žalovaného, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil dôkaz predložený žalovaným - znalecký posudok FEI STU ako neprípustný a tiež že odvolací súd v rozpore so zákonom nenariadil žalovaným navrhované vykonanie kontrolného znaleckého posudku znaleckým ústavom, hoci podľa žalovaného si daná situácia takýto kontrolný znalecký posudok vyžadovala. Žalobca má za to, že odvolací súd v súlade s § 120 ods. 4 O. s. p. správne posúdil žalovaným predložený znalecký posudok FEI STU ako neprípustný listinný dôkaz, pretože žalovaný ho predložil až po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania. Žalovaný mal dostatok času na predloženie predmetného znaleckého posudku aj počas dokazovania a nie až po jeho skončení. Vypracovanie ďalšieho kontrolného znaleckého posudku, tak ako to požadoval žalovaný, by bolo nadbytočné a spôsobovalo by len zbytočné náklady v konaní, čo je v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

K ostatným dovolacím dôvodom žalobca konštatuje, že žalovaný len opakuje argumenty, ktoré predtým už uviedol vo svojich predchádzajúcich podaniach a s ktorými sa žalobca a rovnako aj súdy rôznych stupňov už počas viac ako 10-ročného sporu v plnom rozsahu vysporiadali a že dovolacie konanie nemá slúžiť na opätovné posudzovanie argumentácie účastníka konania, ktorý nemal v spore úspech a vykonať dokazovanie, ktoré už vykonali dva predchádzajúce stupne súdov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti, preskúmal aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 242 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania / § 243a ods.1 O. s. p./ a dospel k záveru, že prípustné a včasné dovolanie, podané oprávnenou osobou, je oprávnené, a preto je potrebné dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa / § 236 ods. 1 O. s. p./.

Občiansky súdny poriadok upravuje prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku, ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených rozhodnutí. Nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné.

Napadnutý rozsudok nie je rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 3 O. s. p.

Vzhľadom na námietku dovolateľa je potrebné posúdiť, či je dovolanie prípustné podľa § 238 ods. 2 O. s. p., ktoré pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Dovolateľ na odôvodnenie prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia uviedol, že v prejednávanej veci vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v rozhodnutí zo 17. mája 2007, sp. zn.: 6Obdo 23/2006 a Krajský súd v Bratislave v rozsudku z 03. apríla 2006, sp. zn.: 2Cob 233/2005-507, iný právny názor v tejto veci, keď, posúdili BAT ako priameho odberateľa tepla, z čoho vyvodili, že ZoTE je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko nevykazuje predpísané náležitosti zákona o energetike.

Dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania z uvedeného dôvodu daná nie je, pretože dovolateľ sa v dovolaní dovoláva prípustnosti dovolania z dôvodu nerešpektovania právneho názoru vysloveného v rozhodnutí dovolacieho súdu, ktoré rozhodnutie bolo nálezom ústavného súdu z 24. apríla 2008, č. k. III. ÚS 311/2007-33, zrušené / rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. mája 2007, sp. zn. 6Obdo 23/2006 / a vec vrátená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie. Keďže dovolateľ sa dovoláva dovolacím súdom vysloveného právneho názoru v rozhodnutí, ktoré bolo neskôr zrušené ústavným súdom, nie je možné naň prihliadať. Preto v zmysle ust. § 238 ods. 2 O. s. p. sa odvolací súd nemôže odchýliť od takého právneho názoru. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky znovu rozhodol vo veci uznesením zo 04. septembra 2008, sp. zn. 6Obdo 32/2008 ako súd dovolací, po tom, ako ústavný súd zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Obdo 23/2006 zo 17. mája 2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd v tomto rozhodnutí vo veci nevyslovil taký právny názor, ktorý by bol v zmysle ust. § 238 ods. 2 O. s. p. dôvodom pre prípustnosť dovolania. Dovolateľom namietaný odklon od právneho názoru dovolacieho súdu mal spočívať v odlišnom právnom závere odvolacieho súdu od právneho názoru dovolacieho súdu, ktorý bol vyslovený v prejednávanej veci už skôr a to v právnej otázke právneho

posúdenia postavenie žalovaného ako právneho nástupcu vo vzťahu k ZoTE (bod 3.3. dovolania) a právnom posúdení postupu súdu v konaní so subjektom, ktorý nebol účastníkom konania a preto nemal aktívnu legitimáciu (bod 3.11 dovolania).

Ustanovenie § 238 ods. 2 O. s. p. pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak odvolací súd nerešpektoval záväzný právny názor dovolacieho súdu, vysloveného v danej veci. Táto procesná situácia ale nastáva výhradne vtedy, ak dovolací súd vysloví svoj právny názor (v zrušujúcom rozhodnutí) ako kategorický právny pokyn (napr. ktorý právny predpis má byť aplikovaný a ako konkrétne ho treba interpretovať). Z tohto hľadiska za záväzný právny názor nemožno považovať pokyny dovolacieho súdu na ďalší postup súdov po procesnej stránke (napr. doplnenie dokazovania za účelom zistenia skutkového stavu), ale ani dovolacím súdom vyslovené úvahy inej než procesnej povahy, ktoré mali slúžiť len ako námet na ďalšie zameranie pozornosti súdu prvého stupňa bez kategorického právneho pokynu či bezpodmienečného právneho príkazu, ako treba vec rozhodnúť. Pokiaľ dovolací súd svoje úvahy takto neformuluje, nejde o záväzný právny názor v zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 04. septembra 2008, sp. zn. 6Obdo 32/2008 vyplýva, že ústavný súd Slovenskej republiky v náleze vyslovil právny názor, že nevyhnutným predpokladom právneho záveru, že žalovaný je priamym odberateľom závisí od existencie uzavretia písomnej zmluvy medzi dodávateľom tepla a priamym odberateľom, pričom o priameho odberateľ ide vtedy, ak má zriadenú tepelnú prípojku a odberné tepelné zariadenie, odberné miesto nachádzajúce sa na sekundárnej strane sústavy tepelných zariadení za odovzdávajúcou stanicou a rozpočítava teplo konečným spotrebiteľom. Dovolací súd, viazaný právnym názorom ústavného súdu, vo svojom rozhodnutí len vyjadril svoje zhodnotenie, že ide o otázku, ktorú je potrebné dokazovať, pretože právne závery k nej nie je možné bez ďalšieho odvodiť z abstraktnej právnej normy a v súlade s tým sa sudy nižších stupňov riadili týmto právnym pokynom dovolacieho súdu, v konaní skúmali naplnenie týchto právnych predpokladov a zo svojich zistení vyvodili právne závery, ktoré sú vyjadrené v ich rozhodnutiach.

Čo sa týka právneho posúdenia postavenie žalovaného ako právneho nástupcu vo vzťahu k ZoTE, v tejto právnej otázke Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenom rozhodnutí nevyslovil žiadny právny názor, a teda ani záväzný právny názor v zmysle ust. § 238 ods. 2 O. s. p.

Čo sa týka namietanej otázky ohľadom postupu súdu v konaní so subjektom, ktorý nebol účastníkom konania a nemal preto aktívnu legitímáciu, táto skutočnosť ani nemohla byť predmetom rozhodovania Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho v čase vydania rozhodnutia zo 04. septembra 2008, sp. zn. 6Obdo 32/2008, pretože sám dovolateľ v svojom bode 3.11 dovolania opiera svoje zdôvodnenie o skutočnosti, ktoré nastali až po jeho vydaní (časť konania po rozhodnutí Okresného súdu Bratislava I zo dňa 04. 10. 2010, ktorým súd uznesením pripustil vystúpenie P, a. s., IČO: z konania a pripustil, aby na jeho miesto žalobcu vstúpila spoločnosť P, a. s., M, B., IČO:).

Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. procesne prípustné.

So zreteľom na obsah dovolania a na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. dovolací súd skúmal, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd, vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktorej zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné, bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia. Dovolací súd sa preto zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. (t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o preukážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Existencia vád v zmysle § 237 písm. a/, b/,c/, d/, e/ a g/ O. s. p. nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného z týchto dôvodov nie je daná.

Z vymenovaných procesných vád je v dovolaní výslovne namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., t. j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred ním.

K vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., žalovaný vidí v nepreskúmateľnosti (arbitrárnosti) - neodôvodnenosti odvolacieho rozhodnutia, zakladajúceho porušenie jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, dovolací súd uvádza:

Podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. treba rozumieť procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu v občianskom súdnom konaní priznáva Občiansky súdny poriadok. Musí ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak mohol účastník pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Nie je pritom rozhodujúce, či bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom postupom odvolacieho súdu, alebo v dôsledku postupu súdu prvého stupňa a odvolací súd v tomto smere neurobil nápravu. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá predchádzala rozhodnutiu, ale aj samotným rozhodnutím.

Za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom možno označiť aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, na ktorý správne poukázal dovolateľ.

Pokiaľ žalovaný namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba mu prisvedčiť v tom, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí ústavného súdu totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Vady spôsobujúce zmätočnosť konania môžu nastať aj pri samotnom vydávaní rozhodnutia, ako dôsledok absencie niektorej jeho podstatnej časti (záhlavia, výroku, odôvodnenia). Zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti (arbitrárnosti). Vydanie zmätočného rozhodnutia nemá svoje právne opodstatnenie najmä z hľadiska ústavou zaručeného práva účastníka na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Jedným z princíпов predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a §157 ods. 1 O. s. p., m. m. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia napr. II. ÚS 383/2006).

Podľa § 1 O. s. p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil.

Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torria C. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-A, S12, § 29; Hiro Balany C. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis HC Grécko z 29. mája 1997; Higgins C. Francúzsko z 19. februára 1998).

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (IV.ÚS 115/2003, III.ÚS 209/2004) tiež vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán, s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska C. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, S.49, § 30).

Právo účastníka na riadne odôvodnenie rozhodnutia je jednoznačne takým procesným právom, ktoré mu je v občianskom súdnom konaní priznané za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Jedným z dôvodov, prečo právo účastníka konania je takým právom, je to, že súd je povinný odôvodniť svoje rozhodnutie aj v rámci verejného vyhlásenia rozhodnutia. Práve prítomnosť verejnosti a prítomnosť účastníkov konania je jednou zo záruk, že odôvodnenie rozhodnutia súdu nebude svojvoľným a arbitrárnym.

Tak odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musia mať náležitosti uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p. (§ 211 O. s. p.), pričom toto ustanovenie i právna teória civilného procesu vymedzili požiadavky na kvalitatívnu správnosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Medzi tieto patria požiadavky vzťahujúce sa na hodnotenie dôkazov. Odôvodnenie musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súdy sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musia vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a ich myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

Z formulácie § 132 O. s. p. vyplýva, že súd je povinný dôkazy navzájom si odporujúce hodnotiť a ďalej zdôvodniť, prečo niektoré z nich považuje za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy a prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol vôbec zaoberať. Rozhodnutiu súdu vo veci samej musí teda predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu - dokazovanie zodpovedajúce garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie (I.ÚS 52/2003). Nedostatky odôvodnenia rozhodnutia v hodnotení dôkazov spolu s nevysvetlením dôvodov, prečo sa súd odmietol zaoberať navrhnutými dôkazmi, preto môžu zakladať vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Neznamená to však bez ďalšieho, že každý nedostatok odôvodnenia rozhodnutia automaticky zakladá jeho nepreskúmateľnosť (či arbitrárnosť). V každom jednotlivom prípade súd skúma intenzitu porušenia vzhľadom k odôvodnenosti rozhodnutia ako celku.

Za arbitrárny, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj vtedy, keď popri jednoznačnom právnom závere dospeje bez akéhokoľvek vysvetlenia či zdôvodnenia aj k protichodnému právnomu záveru. Rovnako treba kvalifikovať aj situáciu, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (Nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že tieto podmienky sú splnené, má aplikácia § 219 ods. 2 O. s. p. oporu v zákone, ale nemôže byť spojená s procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Treba dodať, že aplikáciou § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd vyjadruje nielen svoj záver, že napadnuté rozhodnutie a jeho odôvodnenie považuje za vecne správne, ale zároveň (i keď bez výslovného vyjadrenia) aj záver, že námietky vznesené účastníkom konania v odvolaní nie sú dôvodné, právne významné alebo spôsobilé spochybníť správnosť záverov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku nevysporiadal s právne významnými odvolacími námietkami žalovaného.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu. Na zvýraznenie správnosti poukázal na výsledky vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, na základe ktorého do svojho rozhodnutia prevzal jeho právne závery, ktoré vysvetľuje a uvádza dôvody, prečo považuje rozsudok prvostupňového súdu za správny a pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu bolo preto potrebné posudzovať v kontexte s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa. Berúc do úvahy tento kontext je zrejmé, že

odvolací súd dal jasné a zrozumiteľné odpovede v súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvého stupňa.

V dôvodoch rozhodnutia však odvolací súd nereaguje vôbec, resp. nereaguje náležite na námietky žalovaného týkajúce sa nepripustenia nového dôkazu (znaleckého posudku FEI STU Bratislava) v odvolacom konaní, a takisto ani na konanie s iným subjektom, ako s účastníkom konania a s jeho právnym zástupcom. Odôvodnenie rozhodnutia nedáva ani postačujúcu odpoveď na nevykonanie kontrolného znaleckého posúdenia v odvolacom konaní. Nedáva odpoveď ani na to, že v konaní boli vykonané viaceré dôkazy, ktoré navzájom rozdielne vypovedali o obsahu pojmu „priamy odberateľ“. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí len odkazuje na rozsudok súdu prvého stupňa a najmä na znalecké dokazovanie vykonané znalcom Ing. Š, pričom necháva úplne bez povšimnutia stanovisko SZVT a stanovisko Ministerstva hospodárstva SR, z ktorých vyplýva opačný názor na postavenie žalovaného, ako ho prijal znalec Ing. S a súd prvého stupňa, t.j., že žalovaný má postavenie priameho odberateľa. Konal tak napriek tomu, že uvedená skutočnosť bola žalovaným v odvolaní namietaná a odstrániť akékoľvek rozpory v tejto otázke malo pre konanie podstatný význam / vid' nález ústavného súdu v prejednávanej veci/.

Nakoľko odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nedal odpoveď na uvedené otázky, majúce pre vec podstatný význam, nemožno ho považovať za zodpovedajúce požiadavke plnej realizácie základného práva účastníka na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivý proces okrem iného vyplýva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentami a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci samej. Tým, že uvedené princípy neboli rešpektované odvolacím súdom, došlo k porušeniu základného práva dovolateľa na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, resp. čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 157 ods. 2 O. s. p. a tým aj k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

Žalovaný v dovolaní a aj v odvolaní ďalej namietal vadu konania spočívajúcu v nekonaní s účastníkom konania P, a. s., pričom podľa žalovaného v konaní namiesto PPC, a. s., ako žalobcu nesprávne vystupovala spoločnosť P, a. s., zastúpená svojim právnym zástupcom. Odvolací súd sa na žiadnom mieste odôvodnenia (ani v časti opisujúcej dôvody odvolania) nezmieňuje o uvedenej námietke žalovaného. Na túto námietku žalovaného

odvolací súd nedal žiadnu odpoveď, napriek tomu, že takáto prípadná vada by podľa žalovaného mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Za predpokladu, že odvolací súd nepovažoval dôvody odvolania za podstatné a právne významné, mal v dôvodoch rozhodnutia náležitým spôsobom dôvody takéhoto záveru vysvetliť.

V priebehu odvolacieho konania žalovaný navrhoval odvolaciemu súdu vykonanie kontrolného znaleckého posúdenia znaleckým ústavom. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že vykonanie takéhoto znaleckého dokazovanie považuje za nadbytočné, keďže takýto dôkaz už bol predložený žalovaným na základe jeho objednávky v rámci odvolacieho konania, avšak naň už nemohol prihliadať. Odvolací súd v tejto časti odôvodnenia neuvádza logické na seba nadväzujúce právne závery. Na jednej strane uvádza, že vykonanie uvedeného dôkazu je nadbytočné vzhľadom na predložený znalecký posudok FEI STU Bratislava a na druhej strane uvádza, že na znalecký posudok FEI STU Bratislava už odvolací súd nemohol prihliadať. Pritom na inom mieste uvádza, že za kontrolný znalecký posudok považuje znalecký posudok znalca Ing. S. Dovolací súd nespochybňuje ustálenú súdnu prax, podľa ktorej nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom konania nie je postupom, ktorým by súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (napr. R 37/1993), avšak úvahy odvolacieho súdu v súvislosti s kontrolným znaleckým posudkom (listinným dôkazom) si protirečia; odôvodnenie musí obsahovať navzájom konzistentné argumenty odvolacieho súdu pre vyvodzovaný záver.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a zmätočné, čo malo za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie a odňatie možnosti žalovaného konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že dôsledkom vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. je vždy zrušenie rozhodnutia, ktoré ňou trpí.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dovolací súd ďalej skúmal, či v konaní nedošlo k inej procesnej vade konania, majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je

dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné. Vzhľadom na závery dovolacieho súdu uvedené vyššie, dovolanie je prípustné, pretože rozsudok odvolacieho súdu trpí vadou zmätočnosti podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. aj na vadu konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) je dovolací súd s poukazom na ust. § 242 ods. 1 O. s. p. povinný prihliadnuť ex offo.

Dovolateľ opiera dôvodnosť dovolania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. tým, že v konaní súd prvého stupňa konal na strane žalobcu so subjektom, ktorý nebol účastníkom konania a nemal aktívnu legitimáciu. Takáto procesná vada by v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. bola dôvodná pre dovolanie v prípade, ak takýto procesný postup súdu mal za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd sa v tejto súvislosti už vyššie vysporiadal s tým, že rozsudok odvolacieho súdu trpí vadou zmätočnosti v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p., čo už samé o sebe zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale jeho opodstatnenosť. Dovolací súd však k tomuto v tejto súvislosti dodáva, že prípustnosť dovolania a jeho opodstatnenosť je daná tým, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku nijako nezaoberal odvolateľovým dôvodom, ktorý odvolateľ v odvolaní namietal a zdôvodnil tak, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože súd prvého stupňa konal na strane žalobcu s iným subjektom ako s účastníkom konania a nemal aktívnu legitimáciu. Ako dovolací súd uviedol už vyššie, bolo povinnosťou odvolacieho súdu sa s týmto odvolacím dôvodom riadne vysporiadať v odôvodnení rozsudku. To však podľa ust. § 242 ods. 1 O. s. p. nijako nezbavuje dovolací súd povinnosti preskúmať dôvodnosť dovolateľom vymedzeného dôvodu dovolania s odkazom na ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., ktorou namieta, že konanie súdov prvého a následne aj druhého stupňa je postihnuté takou procesnou vadou, ktorá nie je vadou zmätočnosti, ale ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Uvedené platí aj napriek tomu, že odvolateľom uvádzané odôvodnenie odvolania k trinástemu odvolaciemu dôvodu sa vecne zhoduje so zdôvodnením dovolania k jedenástemu dovolaciemu dôvodu, v ktorých túto vadu namieta.

Žalovaný ako dovolateľ v dovolaní a aj ako odvolateľ v odvolaní v tejto súvislosti namietol, že hoci súd uznesením zo 04. októbra 2010 pripustil vystúpenie P, a. s., IČO: z konania a pripustil, aby na jeho miesto žalobcu vstúpila spoločnosť P, a. s., M, B., IČO:, v ďalšom konaní však pokračoval s pôvodným účastníkom konania P, a. s., posielal mu predvolania, konal s jeho zástupcami na pojednávaniach a vydal aj niekoľko uznesení

/vrátane uznesenia o ustanovení súdneho znalca/ a následne aj rozsudok odvolacieho súdu, konajúc s účastníkom konania bez aktívnej legitímácie /Pr, a. s./. Preto dovolateľ namietol všetky takto vykonané úkony, vrátane ustanovenia súdneho znalca Ing. Š, a považuje ich vykonanie a vydanie za nezákonné, v rozpore s príslušnými ustanoveniami O. s. p. Zároveň z tohto dôvodu považuje aj rozsudky súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu za nezákonné a v rozpore s O. s. p., pričom plnenie z rozsudku odvolacieho súdu je priznané v prospech subjektu, ktorý nie je účastníkom konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však dospel v dovolacom konaní k záveru, že dovolanie nie je z tohto dôvodu opodstatnené, pretože dovolací súd nezistil, že by súd prvého stupňa konal na strane žalobcu so subjektom, ktorý nebol účastníkom konania a nezistil ani to, že by rozsudkom odvolacieho súdu bolo priznané právo v prospech subjektu, ktorý nebol účastníkom konania.

Zo súdneho spisu má dovolací súd jednoznačne za preukázané, že 04. októbra 2010 pripustil Okresný súd Bratislava I v súlade s ust. § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. uznesením, aby z konania na strane navrhovateľa vystúpil P, a. s., M, B., IČO: a na jeho miesto do konania vstúpila spoločnosť P, a. s., M, B., IČO:, pretože mal za preukázané, že nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa v koná. Zo súdneho spisu ďalej vyplýva, že prvostupňový súd tým vyhovel návrhu P a.s., ktorý bol uvedený v jeho písomnom podaní predložený súdu 22. apríla 2010, prostredníctvom JUDr. P, vystupujúceho ako jeho právny zástupca. K tomuto podaniu boli v prílohe priložené prílohy, vrátane originálu plnomocenstva pre zastupovanie, ako aj súhlasu P, a. s., so vstupom do konania namiesto doterajšieho žalobcu, zo 06. apríla 2010. Dovolací súd na základe uvedených skutočností uzavrel, že JUDr. P bol aj právnym zástupcom P, a. s. Bol právnym zástupcom účastníka konania, ktorého vystúpenie z konania súd prvého stupňa pripustil vyššie uvedeným uznesením zo 04. októbra 2010 a na miesto ktorého ako účastník konania vstúpil subjekt, ktorý bol tiež zastúpený JUDr. PO tomto svedčí plnomocenstvo, založené v súdnom spise, udelené JUDr. P, advokátovi č. SAK 0025 zo strany P, a. s., 17. júla 2009 a ktoré bolo súdu predložené 23. júla 2009 spolu s oznámením o odvolaní plnomocenstva právnenému zástupcovi JUDr. M s účinnosťou od 17. júla 2009. Z uvedeného vyplýva, že oba subjekty, t.j. P, a. s., ako aj P, a. s., sa v prejednávanej veci nechali riadne zastúpiť tým istým právnym zástupcom, v čom dovolací súd nevidí rozpor s ust. § 31a ods. 1 O. s. p., pretože ten istý zástupca nezastupoval v tej istej veci žalobcu a žalovaného, ale len

subjekty, ktoré v konaní v rôznych časových úsekoch stáli na strane žalobcu. Zo súdneho spisu má dovolací súd za preukázané, že súdy v konaní konali s týmto riadne zvoleným právnym zástupcom. To znamená, že aj keď by v podaniach súdu nebol riadne označený subjekt, ktorý bol v danom čase účastníkom konania, nie je možné bez ďalšieho z toho vyvodzovať záver, že súd nekonal s účastníkom. Dovolací súd dospel k záveru, že ak súdy v konaní konali s právnym zástupcom, ktorému účastník konania udelil plnomocenstvo na zastupovanie v tomto konaní a ktorý teda v zmysle ust. § 28 ods. 2 in fine O. s. p. bol oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť účastník, konali riadne s účastníkom konania. Navyše dovolací súd zo spisu nezistil, že by účastník konania na strane žalobcu tieto procesné pochybenia súdu niekedy namietal, z čoho dovolací súd usudzuje, že žalobca nemal pochybnosti o tom, že s ním súd koná. Okrem toho, dovolací súd dodáva, že pripustením zmeny účastníka konania na strane žalobcu, nemohla byť spôsobená žalovanému ujma na jeho právach. Okruh účastníkov konania určuje žalobca, ktorý má právo v tomto smere podávať návrhy. Žalovaný nemôže určovať, kto má v konaní vystupovať ako žalobca a kto ako žalovaný. Občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou, v zmysle ktorej žalobca je oprávnený nakladať so žalobou.

Dovolací súd však musí poznamenať, že súd prvého stupňa v určitom čase opakovane nesprávne označoval subjekt, ktorý bol účastníkom konania na strane žalobcu. Tento postup súdu však v danom prípade nie je takou vadou konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nedôslednosť súdu prvého stupňa, ktorá sa kopírovaním tej istej chyby v konaní pred súdom opakovala a viedla až do nesprávneho označenia žalobcu v prvostupňovom rozsudku, dovolací súd však nepovažuje za vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie v prejednávanej veci, ale považuje tieto pochybenia za vady, ktoré sú porovnateľné s vadami v písaní, ktoré v prípade rozhodnutia súdu je možné odstrániť podľa ust. § 164 O. s. p., príp. podľa ust. § 222 O. s. p., ak by tieto vady boli predmetom posudzovania v konaní na druhom stupni.

Podľa § 164 OSP možno opraviť rozhodnutie v prípadoch, ak ide o chyby v písaní, počítaní a ďalej o také chyby, ktoré sú zrejme nesprávnosti podobného pôvodu, ako chyby v písaní a počítaní, ktoré sú každému zrejme a zrejmosť takej nesprávnosti vysvitá najmä z porovnania výroku rozhodnutia s jeho odôvodnením, prípadne aj z iných súvislostí.

Nie je možné ani súhlasiť s námietkou žalovaného, že plnenie z rozsudku odvolacieho súdu je priznané v prospech subjektu, ktorý nie je účastníkom konania.

K tejto veci dovolací súd dodáva, že rozsudkom odvolacieho súdu sa žalobcovi - P, a. s., priznalo plnenie vo výške 46 316,16 eur na náhradu odvolacieho konania. Dovolací súd zo súdneho spisu nezistil, že by v čase vydania rozsudku odvolacieho súdu nebol žalobcom PPC, a. s., pretože tento bol pripustený, aby vstúpil na miesto žalobcu uznesením súdu prvého stupňa zo 04. októbra 2010. V zvyšku rozhodnutia odvolacieho súdu sa nepriznáva žalobcovi plnenie, ale odvolací súd v časti týkajúcej sa priznanej istiny s príslušenstvom len potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a v časti týkajúcej sa trov konania tento rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Ak by dovolací súd predmetnú námietku žalovaného týkajúcu sa nezákonného rozhodnutia z dôvodu, že plnenie bolo priznané v prospech subjektu, ktorý nie je účastníkom konania, chápal tak, že žalovaný má na mysli z tohto dôvodu nezákonnosť rozsudku prvostupňového súdu, v ktorom bol ako žalobca vo výroku rozsudku uvedený P, a. s., (pred opravou opravným uznesením), dovolací súd v danom prípade nezistil, že pre túto vadu vo výroku bol rozsudok súdu prvého stupňa nezákonný. Dovolací súd sa stotožňuje s postupom súdu prvého stupňa, ktorý túto vadu odstránil opravným uznesením z 09. januára 2012 podľa ust. § 164 O. s. p., pretože nesprávne označenie žalobu vo výroku rozsudku súdu prvého stupňa bolo vadou v písaní.

Okrem žalovaným výslovne namietanej dôvodnosti dovolania podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., dovolací súd v rámci svojho prieskumu zistil, že dovolateľom namietaná vada zmätočnosti podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., že odvolací súd neprihliadol na ním predložený listinný dôkaz (znalecký posudok FEI STU Bratislava), nie je vadou v zmysle uvedeného ustanovenia, avšak dovolací súd dospel k záveru, že je potrebné túto námietku žalovaného podrobiť dovolaciemu prieskumu v spojitosti s ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. v spojení s ust. § 242 ods. 1 O. s. p.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný svoje právo navrhnúť vykonanie toho - ktorého dôkazného prostriedku ako účastník konania využil (napr. znalecký posudok Ing. K, stanoviská Ministerstva hospodárstva SR a Slovenského zväzu výrobcov tepla). Uvedené dôkazy súd prvého stupňa aj vykonal.

Z obsahu spisu vyplýva aj to, že súd prvého stupňa účastníkov poučil podľa ust. § 120 ods. 1, 4 O. s. p. Tento záver je zrejмый zo zápisnice z pojednávania pred súdom prvého stupňa zo 07. novembra 2011.

Žalovaný, napriek tomu, že bol poučený o obmedzeniach pri predkladaní dôkazov v odvolacom konaní, až v rámci odvolacieho konania predložil/ 15. februára 2012 /listinný dôkaz – znalecký posudok FEI STU Bratislava.

Podľa ust. § 129 ods.1 O. s. p. dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak súd vo veci nenariaďuje pojednávanie. V danom prípade odvolací súd dôkaz predložený žalovaným nevykonával.

Dovolací súd poukazuje na ust. § 120 ods. 4 O. s. p., podľa ktorého je súd povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v ust. § 205a O. s. p.

Predovšetkým treba uviesť, že splnenie tejto poučovacej povinnosti má rozhodujúci vplyv na rozhodnutie vo veci samej, na možnosť napadnúť toto rozhodnutie v riadnom, prípadne aj v mimoriadnom opravnom konaní, pretože jeho obsahom je významné obmedzenie predkladať alebo označovať v ďalšom konaní dôkazné prostriedky a skutočnosti, hoci objektívne existujú.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, platí dispozičná a prejednacía zásada. Účastníci sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 O. s. p.) a sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení; len súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná (viď § 120 ods. 1 O. s. p.).

K uvedenému treba uviesť, že Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd v čl. 6 ods. 1 zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje ale žiadne pravidlá pre

prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Treba zdôrazniť, že k procesným právam účastníka nepatrí, ako sa dovolateľ mylne domnieva, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz.

Rozsah a mieru, v ktorej sa dokazovanie vykoná, určí súd. Účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 O. s. p.) a sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. K procesným právam účastníka ale nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý dôkaz, ktorý účastník považuje za významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p., § 213 ods. 5 O. s. p.).

Aj ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zaujal právny názor, že význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/2003).

K tomu je potrebné uviesť, že odvolanie je konštruované ako opravný prostriedok bez možnosti prednášania nových skutočností a nových dôkazov (okrem niektorých zákonných výnimiek), platí, že odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa. Znamená to teda, že by sa už v odvolacom konaní v zásade nemalo vykonávať dokazovanie. Z tejto zásady zákon pripúšťa 3 výnimky, ktoré umožňujú, aby aj odvolací súd mohol v rámci odvolacieho konania vykonávať dokazovanie.

Prvá výnimka oprávňuje odvolací súd na to, aby v potrebnom rozsahu opakovane dokazovanie. Znamená to, že odvolací súd môže znovu vykonať len niektoré z tých dôkazných prostriedkov, ktoré už raz vykonal súd v rámci konania na prvom stupni. Nestačí preto, ak bol dôkazný prostriedok súdu prvého stupňa iba navrhnutý, ale nedošlo k jeho vykonaniu. Opakovať dokazovanie môže odvolací súd len vtedy, ak je toho názoru, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd totiž nemôže dôkazné prostriedky iba zhodnotiť inak, ako ich zhodnotil súd prvého stupňa, ale na to, aby ich mohol inak zhodnotiť, musí ich v odvolacom konaní opäť vykonať.

Druhá výnimka oprávňuje odvolací súd na to, aby doplnil dokazovanie. Znamená to, že odvolací súd môže vykonať len také dôkazné prostriedky, ktoré súd prvého stupňa vôbec nevykonával. Odvolací súd môže doplniť dokazovanie v 3 prípadoch. V prvom prípade vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce 3 zákonné podmienky: účastník navrhol v konaní na súde prvého stupňa vykonanie určitého dôkazného prostriedku, súd prvého stupňa navrhnutý dôkazný prostriedok z akéhokoľvek dôvodu nevykonával, účastník navrhol vykonanie toho istého dôkazného prostriedku aj v rámci odvolacieho konania. V druhom prípade môže odvolací súd doplniť dokazovanie iba za podmienky, že odvolanie smeruje proti rozsudku alebo proti uzneseniu, ktorým sa rozhodlo vo veci samej a súčasne, účastník až v odvolacom konaní navrhne vykonanie určitého dôkazného prostriedku. Musí ísť teda o nový dôkazný prostriedok, ktorý nebol pred súdom prvého stupňa vôbec uplatnený. Okrem týchto podmienok, ktoré musia byť splnené súčasne, musí byť splnená ešte aspoň jedna z nasledujúcich podmienok: dôkazný prostriedok sa týka podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu alebo obsadenia súdu, alebo dôkazný prostriedok má preukázať, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, alebo účastník nemohol bez svojej viny dôkazný prostriedok označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa, alebo odvolateľ nebol riadne poučený o tom, že všetky dôkazné prostriedky musí predložiť, alebo označiť, najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, resp. ak sa nenariaďuje pojednávanie, tak najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože inak sa už na ne neskôr nebude prihliadať (§ 205a ods. 1 O.s.p.). V treťom prípade môže odvolací súd doplniť dokazovanie iba za podmienky, že smeruje proti uzneseniu, ktorým sa nerozhodlo vo veci samej a súčasne účastník až v odvolacom konaní navrhne vykonanie určitého dôkazného prostriedku. Musí ísť teda o nový dôkazný prostriedok, ktorý nebol pred súdom prvého stupňa vôbec uplatnený.

Napokon tretia výnimka tiež oprávňuje odvolací súd na to, aby doplnil dokazovanie, t.j. aby vykonával také dôkazné prostriedky, ktoré neboli vykonané v konaní na súde prvého stupňa. Rozdiel oproti druhej výnimke je však v tom, že odvolací súd môže vykonať nové dôkazné prostriedky aj vtedy, ak účastníci ich vykonanie v odvolacom konaní vôbec nenavrhujú. Je to však možné len vtedy, ak je vykonanie dôkazného prostriedku nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 tretia veta O. s. p.) alebo je vykonanie dôkazného prostriedku potrebné na zisťovanie takých väd konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a na ktoré musí odvolací súd prihliadať ex offio (§ 212 ods. 3 O. s. p.), alebo ide o niektoré z nasledujúcich konaní - konanie možno začať aj bez návrhu (§ 81

O. s. p.), konanie o povolenie uzavretia manželstva, konanie o určenie alebo zapretie rodičovstva, konanie o osvojiteľnosti, konanie o osvojenie, konanie vo veciach obchodného registra a napokon konanie o niektorých otázkach obchodných spoločností a družstiev. Aj doplnenie dokazovania môže odvolací súd vykonať buď sám alebo prostredníctvom súdu prvého stupňa alebo prostredníctvom dožiadaného súdu.

Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nie je možné skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa podrobiť revízií, ani prieskumu hodnotenia nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa, ktorého skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, oprávnený za tým účelom vykonávať dokazovanie (§ 213 O. s. p.). Dovolací súd nemôže preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižších stupňov už len z toho dôvodu, že na rozdiel od súdu prvého a druhého stupňa nemá možnosť vykonávať dôkazy (prehodnocovať skutkové zistenia možno len na podklade výsledkov vykonaného dokazovania). V dovolacom konaní sa ex offo posudzuje len zákonnosť postupu súdu pri vykonávaní dokazovania (súlady jeho procesného postupu so zákonom).

Podľa ustanovenia § 213 ods. 4 O. s. p. odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok ustanovených v § 205a O. s. p. Ak odvolací súd dospel k záveru, že v dovolacom konaní nie je potrebné doplniť dokazovanie podľa § 213 ods. 4 O. s. p. listinným dôkazom (znaleckým posudkom FEI STU Bratislava) a kontrolným znaleckým posúdením (napr. vzhľadom na nezmenené skutkové okolnosti), mal svoje úvahy jasne formulovať v odôvodnení svojho rozsudku. Keďže v tomto smere je rozsudok odvolacieho súdu pre nedostatok odôvodnenia nepreskúmateľný, nebola daná možnosť dovolaciemu súdu preskúmať, či konanie trpí takouto inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Iné procesné vady súdu, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ktoré boli dôvodom dovolania podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. žalovaný nenamietal a dovolací súd ich v rámci svojho prieskumu podľa ust. § 242 ods. 1 O. s. p. ani nezistil. Preto opodstatnenosť dovolania z dôvodu uvedeného v ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. nie je daná, resp. súdu nebola daná v dôsledku vady zmätočnosti podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. možnosť preskúmať, či dovolanie je podľa tohto ustanovenia opodstatnené.

S nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku súvisí aj nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Pokiaľ žalovaný v dovolaní namieta, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Keďže rozsudok odvolacieho súdu trpí tak závažnou vadou, pre ktorú ho dovolací súd musí bez ďalšieho zrušiť vzhľadom na zistenú vadu zmätočnosti, dovolací súd nemohol preskúmať opodstatnenosť dovolateľom označených dôvodov uvedených v dovolaní, ktoré dovolateľ opiera o ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., keďže rozsudok odvolacieho súdu nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo skutkové zistenia odvolacieho súdu vyplývajúce zo spisu nedávajú (vzhľadom na už spomenutú tzv. vadu zmätočnosti) pre toto posúdenie dostatočný podklad.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil len rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti podľa § 243b ods. 1 O. s. p., a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave v novom rozhodnutí rozhodne znova o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 18. marca 2013

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H. Farkašová